

“Oe...Oe...”, tiếng trẻ con khóc đói sữa gào lên từng đợt ngoài ngõ.

Tôi biết đấy là con cái Chà, đứa con thứ 2 nhà Chà mới lọt lòng đỏ hỏn được 3 tháng mà mẹ nó đã vác lên nường cùng vì nhà không có người trông. Tôi ngó ra định vẫy nó, mà thấy bóng tôi nó bế con cúi mặt rồi đi thẳng.

Chà bằng tuổi tôi, ở thôn bên cạnh, học cùng tôi tới hết năm lớp 8 rồi lấy chồng về cùng bản tôi. Nếu không vì thế, rồi lại để con và bỏ học luôn, thì chắc nó cũng đang ôn thi tốt nghiệp cấp 3 cùng tôi năm nay.

Hồi mới lấy về, thi thoảng có hôm đi học về tôi lại thấy nó ngồi dựa cửa trông như đang khóc. Mẹ tôi hay bảo nó bầu bí dễ tủi thân, bảo tôi sang chơi với nó cho có bạn, tôi cũng định đôi ba lần, mà gặp chồng Chà, tôi cứ sợ. Cả bản tôi ai cũng biết nhà Sinh (chồng Chà) ít nói, cứ lầm lì rồi chẳng mấy khi quan tâm hỏi han tới vợ con. Thi thoảng mà uống rượu, có tí men say trong người, Sinh bắt Chà làm mọi thứ theo ý mình, rồi thậm chí còn lớn tiếng với vợ nếu không nghe lời.

Hồi đấy, cả thôn cả xã tôi còn nghèo. Sinh hơn bọn tôi 2 tuổi, nó cũng học hết lớp 9, theo bọn trai bản đua đòi chơi bời, bỏ học rồi về đi làm với bố mẹ.

Nhà Chà có 2 anh em, anh trai Chà lấy vợ là chị họ hàng xa, không may đẻ ra đứa con bị tật nên cả nhà xúm vào chăm cho nó, chắc cũng vậy mà Chà nó tự do, bố mẹ ít khi có thời gian để ý tới.

Chà xinh gái, da trắng, lại cao nhỉnh hơn bọn chúng tôi, nên rất dễ được trai bản để ý tới, nhưng nó ưng Sinh hay không thì chúng tôi không biết. Tầm tuổi bọn tôi hồi ấy cũng biết bắt đầu chat chit, điện thoại thư từ qua lại, rồi rủ rê hẹn hò nhau đi lễ hội. Vài tuần sau thấy một ngày nhà Sinh dắt Chà về làm vợ. Nghe bảo cô giáo và bác trưởng bản có đến khuyên cả hai nhà nhưng không được. Chà chẳng hiểu chuyện trò qua lại có ưng Sinh không mà vẫn về, nhưng sau hình như nó xấu hổ bỏ dở cả việc học, rồi cũng chẳng còn bạn bè. Ngày nó tới nhà tôi bảo mẹ tôi (là nhân viên y tế tại trạm xá xã) là đau bụng quá, em bé đánh, không biết phải làm sao, để mẹ tôi đưa tới trạm đẻ, băng đi cũng đã cả 2-3 năm nay.

Cũng sau lần đấy mà nó dám nói chuyện với mẹ tôi hơn, ít nhất là nó hỏi mẹ tôi những thứ cần thiết chăm con nó. Có những thứ, nó hỏi mà tôi ngây ra như người trên mây, chẳng biết tới những kiến thức đó. Hồi đẻ xong, một đứa mới 15 tuổi, nó đã hỏi mẹ tôi làm thế nào để chiều thằng Sinh nhưng nó không muốn chữa; hay như nó thấy người nó yếu đi sau đẻ, bao nhiêu lâu nữa nó mới nên đẻ tiếp. Cũng có lần tôi thấy nó khóc với mẹ tôi rằng, giá hồi đấy nó không ham chơi rồi yêu sớm và đồng ý về làm vợ Sinh như vậy, giá mỗi lần bị thằng Sinh bắt làm gì nó dám vùng chạy bỏ đi... Nhưng hỏi nó có bỏ chồng, bỏ con, bỏ quê mà đi không, nó bảo nó chẳng có bằng cấp, nghề nghiệp, có 2 bàn tay trắng, thì dám đi đâu.

Năm nay tôi thi đại học, Chà đã có 2 mụn con. Mẹ tôi và các cô bác phụ nữ trong thôn vẫn qua động viên để Chà đi học lại cho có con chữ, rồi xuống thị trấn xin được cái nghề. Nó cũng đã hứa năm nay con lớn hơn sẽ thu xếp đi học bổ túc, rồi còn nhờ các cô bác động viên cả Sinh.

Hôm rồi tôi thấy nó ra nhà văn hóa thôn lúc buổi chiều, hình như để nghe tư vấn sức khỏe mẹ và bé, lại gặp cả nhóm bọn loai choai lớp 6, lớp 7 trong thôn, tôi thấy tiếng Chà vừa cười vừa nói “cố học nhé, đừng lấy chồng sớm, đừng bỏ học, đừng đẻ con sớm rồi lại chẳng biết chăm con như chị nha mấy đứa”...